

A szenvedés áldása.

Időpont: 1952. november 16. Szentháromság ünnepe utáni 23. vasárnap

Alapige: 2Thess 1,3-10.

Mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, ti érettetek, amiképpen méltó is, mivelhogy felettébb megnövekedék a ti hitetek, és mindnyájatokban bővölködik az egymáshoz való szeretet;

Annyira, hogy mi magunk dicseksziünk veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitartástok és hitetek felől, minden ti üldöztetéstek és szorongattatástok között, amelyeket szenvedtek:

Bizonyságául az Isten igazságos ítéletének; hogy méltóknak ítéltessetek az Isten országára, amelyért szenvedtek is.

Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak.

Néktek pedig, akik szorongattatok, nyugodalommal mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival.

Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának.

Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől,

Amikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben, és csodáltassék mindazokban, akik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyosságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon.

A thessalonikai gyülekezet szenvedő gyülekezet. Szenvedését nem elemi csapások okozzák. Nem tűzvész pusztítja el hajlékukat, nem ínséges esztendő teszi őket éhes koldusokká, hanem üldöztetést és szorongattatást kell elszenvedniük /4. v./, tehát emberek gyötrik őket. A szenvedések között mindig ezek fájnak a legjobban. Isten kezéből sokkal könnyebb elfogadni a csapást, mint emberek kezéből. A thessalonikabeliek azonban derekasan megállják a helyüket az üldöztetések és szorongattatások közepette. Magatartásukkal el is dicsekedik Pál és például állítja őket a többi, nehéz körülmények között élő gyülekezet elé. Különösen az ad neki sok okot az örömré, hogy a thessalonikabeliek nemcsak hogy nem pusztulnak bele az üldöztetésbe, nemcsak hogy megmaradnak hitükben, hanem még növekednek is a hitben és a keresztyén életben. A szenvedés tehát még áldás lett a számukra.

Pál tudja jól, hogy a szenvedésnek megvan a maga kísértése is. Rostál a szenvedés és ezen a rostán sokan áthullanak. De tudja azt is, hogy aki állhatatos, az megerősödik a szorongattatás próbájában, annál áldás lesz a szenvedés. Ezékiás király is ezt a vallomást tette halálos betegségéből való gyógyulásakor: „*Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség*” (Ézs 38,17). Maga Pál is így ír a római börtönből a filippibelieknek: „*Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lőnek az evangéliomnak*” (1,12). Ugyanezt látja a thessalonikabelieknél is.

1. A szenvedés azt az áldást hozta a thessalonikabelieknek, hogy felettébb megnövekedett a hitük. /3. v./ Az igazi, élő hitnek mindig növekedni kell, de az üldöztetés és a szorongattatás azt jelentette a thessalonikai gyülekezet számára, hogy az ő hitük a rendesnél nagyobb mértékben növekedett. Olyan lett a szenvedés számukra, mint a vetés számára a növelő, áldott májusi eső.

Nem magától értetődő s a szenvedés következményeképpen gépiesen bekövetkező dolog ez. Az üldöztetés ugyanis hitpróba. Ez alatt a próba alatt elsenyved az önző hit, az a hit, mely az istenfélelemben valami mennyei biztosítási üzletet lát. Aki hitében nem Istennek akar szolgálni, hanem azt várja, hogy hitéért Isten szolgálja ki őt, annak hite belepusztul az üldöztetésbe, mint forró kánikulában a felszínes gyökérzetű növény. Az igazi hit azonban megerősödik benne.

a/ Az üldöztetés és szorongattatás ugyanis bizonytalansági állapot. Ilyekor sohse tudja az ember, hogy miképp fejezi be a napot, amit békességben megkezdett, vagy mire virrad másnap, mikor előző este csendes álomra hajtja fejét. A bizonytalansági állapot pedig növeli az igazi hitet. A hit ugyanis Istentől való függésünk tudata és érzése. Minél bizonytalanabb helyzetben vagyunk, annál jobban látjuk, hogy egészen Istenre vagyunk utalva. A bizonytalanságban az egyetlen bizonyosságba, Istenbe kapaszkodunk.

Az ellenkezőjét is mindenki magán tapasztalhatja. Ha jól megy a dolgunk, ha biztos fundamentumot érzünk a lábunk alatt, akkor rendszerint elfelejtkezünk Istenről. Ezért akar Isten mindig a bizonytalanság, a Reá való szorultság állapotában hagyni minket. Nem ad sok esztendőre eltehető javakat, minden napra külön kell kérni tőle a mindennapi kenyeret. Nem mondja meg, hogy mi lesz holnap, hanem a jövőt a saját titkai közé zárja. Bizonytalanságban hagy a halálunk időpontja kérdésében is. Senkinek sincs a homlokára írva halála dátuma s ezért senki sem mondhatja: Ráérek még a halálra gondolni!

b/ Növekedik az üldöztetés és szorongattatás között az igazi hit azért is, mert a bizonytalanságban élő ember újra, jobban és mélyebben megtanul imádkozni. Itt is igaz az, hogy az önző imádkozás a bajban megszűnik, vagy egyenesen istenkáromlássá változik. Aki nem Istent keresi imádságaiban, hanem csak az Isten ajándékait, aki az imádságait csak afféle csengőnek tekinti, amellyel csenget házi szolgájának, az Istennek, hogy kiosztogathassa neki parancsait, az természetesen azt fogja mondani az üldöztetés között, hogy nincs értelme az imádkozásnak és abbahagyja. Mivel pedig Isten nem ad neki kényelmes, biztonságos életet, azt mondja, hogy csalatkozott benne, elégedetlen lesz vele, megtagadja, sőt talán szidalmazza is.

Az igazi imádkozó azonban a szorongattatás között többet és mélyebben imádkozik. Ahol pedig megnövekedik az imádság, megnövekedik a hit is.

c/ Az üldöztetés és a szorongattatás azonban nemcsak a hitpróba, hanem a hit igazolás ideje is. A szorongattatás maga is már igazolása annak, hogy a keskeny úton járunk, ami pedig vele kapcsolatban történik, az igazolása annak, hogy Isten felel az imádságokra. Lehet, hogy elrejt, mint Dánielt, akit megőrzött attól, hogy részt kelljen vennie Dura mezején az arany állókép leleplezési ünnepélyén (Dán 3), lehet, hogy beleenged a bajba, de azután kiszabadít csodahatalmával, mint Pétert a börtönből (ApCsel 12), lehet, hogy nem szabadít meg, hanem vértanúvá tesz, de akkor erőt is ad ahhoz, hogy az legyenek, mint Istvánnak, az első keresztyén vértanúnak (ApCsel 7,59-60), de mindenképpen felel az imádságokra.

Milyen hatása van nálad a szenvedésnek? Növeli-e, vagy csökkenti a hitedet?

2. A szenvedés azt az áldást is hozza a thessalonikabelieknek, hogy bővülködővé lesz bennük az egymáshoz való szeretet. /3. v./

Az üldöztetés és a szorongattatás a felebaráti szeretetnek is próbája és rostája. Az a szeretet, amely csak a nevében volt szeretet, valójában azonban a szeretet álarca mögé bújt önzés volt, amely csak azokat szerette, akikből valamilyen hasznot húzhatott, az a szorongatás idején zátonyra jut. Cserbenhagyja barátait, megtagadja velük a közösséget és saját érdekeinek védelmi sáncai mögé húzódik. Ezt jövendöli meg Jézus is, mikor az utolsó idők megpróbáltatásairól szólva, azt mondja, hogy akkor a szeretet sokakban meghidegül (Máté 24,12). Az önző szeretet leplezetlen önzéssé válik, de az igazi szeretet megerősödik. Amaz egyre szárad, mint tűző nyárban a pocsolya vize, emez azonban bővülködik, mint a bővizű forrás. Telik belőle minden szomszédos vándornak.

a./ A szorongattatás a hitben való megerősödésnek az ideje, ahol pedig a hit megnövekedik, ott mindig megnövekedik a szeretet is. Minél jobban tele vagyunk Isten szerelmével, annál bővebben ömlik belőlünk a felebarát felé is a szeretet folyama.

b/ A szorongattatás a társkeresés ideje. Az örvendező ember is keres társat, nem szeret magában örvendezni, de a fájó szívű még inkább keresi a másikat, akinek kipanaszkodhatja magát, s akinek együttérzéséből vigasztalást szeretne meríteni. A sorstársak mindig egymásra

találnak, lélektani okokból, de érdekből is. Mikor a juhnyáját vihar éri a pusztán, a nyáj nem szalad szét, hanem összébújik. Minél nagyobb a vihar, annál szorosabban bújik össze. Az üldözöttek is tudhatják, hogy egyszer mindenkire sor kerül. Ma neked, holnap neked. Ma neked, holnap nekem.

c/ A szorongattatás az emberi dac ideje is. Mindnyájan tapasztaljuk, hogy minél jobban el akarnak tőlünk valamit venni, annál szorosabban ragaszkodunk hozzá. Lehet, hogy nem sokat jelentett számunkra addig, míg zavartalanul birtokolhattuk, de amikor az a veszély fenyegetett, hogy elveszik, egyszerre drága lett a mi szemünkben is és keményen szorítottuk oda a szívünkhöz. Ezért is van az, hogy a szorongattatásban az igazi szeretet még jobban keresi a másik kezét.

Így volt a thessalonikaiaknál. Így van nálunk is?

3. A szenvedés azt az áldást is hozta a thessalonikabeliek számára, hogy mege erősödött bennük a reménység.

Így ír az apostol: „Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak. Néktek pedig, akik szorongattatok, nyugodalommal mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől, Amikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben, és csodáltassék mindazokban, akik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyosságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon. /6-10. v./.

Az a reménység, amiről itt szól az apostol, s amit dicsér a thessalonikai gyülekezetben, nem emberi fundamentumra épülő reménység. Az emberi fundamentumra épülő reménység nem bírja ki a szorongattatás próbáját. Az emberekre számít, s az emberekben épp akkor csalódik, amikor legnagyobb szüksége lenne rájuk, s amikor a legjobban számít rájuk. Az a körülményekre épít, a körülmények azonban rendszerint nem a mi elgondolásunk szerint alakulnak. Az elő akarja írni Istennek, hogy miképp segítsen s ebben az előírásban nagy szerepe van annak, hogy verje meg Isten azokat, akik minket szorongatnak, Isten azonban a maga tervei szerint igazgatja az eseményeket s nem hajlandó bosszúnk eszközévé aljasulni, s egyelőre jobbnak látja, ha minket ver azok által, akiket mi szeretnénk megveretni Óáltala. Az elő akarja Istennek azt is írni, hogy mikor segítsen, Isten azonban a maga órája szerint jár, s figyelmen kívül hagyja az általunk kiszabott terminusokat. Ezért képtelen az ilyen reménység elhordozni Isten „késését” s kétségbeesik.

Ezzel szemben az élő reménység Istenre bizza a dolgot, akinek szeretetében hisz akkor is, ha nem lát belőle mást, mint a golgothai keresztet. Tud várni nemcsak holta napjáig, hanem a világ végéig is. Isten igazságszolgáltatása pedig számára nem a bosszú eszköze, hanem csak ténymegállapítás.

Mindezt pedig Isten cselekszi, aki mindig a szenvedő pártján van. Ezért ad hálát Pál is Istennek mindazért, ami a thessalonikai gyülekezetben a szorongattatás idején történik. És Isten mindezt minden nap újra cselekszi, ezért ad hálát érte mindenkor /3. v./.

De hát akkor mért nem cselekszi mindenkinél? Miért támad a szenvedésben némelyiknél áldás, némelyiknél átok? Bizonytal nem rajta fordul meg, hanem az emberen.

Mivé fordul nálam?

Ámen.